

Marton Mária versei

Karácsony este

Ültünk az asztalnál
villák, kések és tányérok régmúlt
rendjét betartva.
Ő balra ült, én jobbra,
te középen s
anyánk a szélen.
A húst ő szelte előbb,
az öreg.
Én megvártam, míg te szedsz magadnak, majd
anyámat szolgáltam ki.
Nekem jutott
a sült ropogós sarka.
Összetartott minket az
ősi rend csöndes
hatalma.
A sültre bort ittunk
s régmúlt emlékeinkkel előhozakodtunk.
Nem hagytuk egymást megcsalni
új gondolatokkal vagy éppen
friss bánatokkal.
Azt sem ő, sem te,
sem én nem viseltük volna el...
anyánkról nem is beszélve.

Hold kedvese

Megbillent a Hold az éjben
s a föld felé bukott.
Tisztelgésképpen szélesre tártam
néki minden ablakot.
Örömfütttyöm égbe szállt,
a sárga korong rám talált.
Integtettem, kiabáltam,
még a csípőm is riszáltam.
Víg nótákat énekeltem
és ő egyre lejjebb bukott.
Homokjával takaródtam,
meleg szemcséit
a hajamba szórtam.
Hajnalig égi tündér voltam.
Reggel az álmomat lakattal zárható
kis ládikába szórtam.

Marton Márta Budapesten született, újságíró. „Dramák” című kötete most jelent meg (Moment Média Kiadó, Budapest, 1997) és „Ki hitte volna...” című mesegyűjteménye is hamarosan elhagyja a nyomdát. A „Szerelmes versek”, valamint a „Karácsonyi ajándék” című antológiában jelentek meg versei (mindkettő 1997).

Robert Becker versei

Félszegen

A szél karjára ült szerelmem:
lehúnyt szemmel nevet az égnek,
és kiáltásomat nem hallja már.

Láblóbálva száll szebb jövőbe
aranyharmat – drága kincsem.
Nézem, nézem, nézem;
míg az alkony köcsögéből
ki nem fortyan a süket, vak sötétség.

Nyomomban szíromfalú remény kószál:
tán tréfányi játék az egész,
s hajnalra ágyam szélén látom
veríték-törlő jó szerelmem.

Szelíd vers a szerelemről

Néha légy velem,
ha rólad álmodom!
Takarómon simíts végig csendben –
ha rád gondolok, úgy tégy,
mintha hátam megett állnál.
Ha est közeleg,
fülembé súgd:
„Szép hold kél ma éjjel”
– s reggel zsenge fűről hozz harmatot;
száraz nyelvemre leheli
téged hozó új napot!

Harmadik dal

jégtalpakon síklik a vihar
por, szöszmősz, hajam cibálója
felhő vagyok, ő terelget,
hajt a csend ösvényein süvöltve
– bosszú, bosszú és halál –
rejtjelzett üzenet a mából:
talán tegnap része voltam
talán holnap részese leszek
– a sorsnak

Robert Becker 1970-ben született Pécsen, gyermekévelt Szederkényben töltötte. 1989-től német nyelvet és irodalmat tanult Greifswaldban, majd teológiát hallgatott Jenában, végül pedagógiát Grácban. Élt Grúziában is, jelenleg Pécsen újságíró. Irodalmi tevékenységet 1983 óta fejt ki magyar és német nyelven; első kötete németül írott verseivel hamarosan megjelenik.